

Østen. Den *polske* repræsentant påpegede faren for det tekniske sikkerhedssystems sammenbrud og fandt, at det med udviklingen af langtrækkende raketter ikke længere var nødvendigt at anbringe atomvåben på ikke-nucleare magters territorium.

Som følge af det almindelige ønske om at gøre Afrika atomfrit fremlagdes *et udkast til en deklaration*, der blev foreslået af 28 afrikanske lande, repræsenterende alle politiske grupperinger i Afrika, herunder også de fransktalende stater, der havde afholdt sig fra at stemme om en tilsvarende tekst under 16. Generalforsamling.

Deklarationen

1. bekræfter Generalforsamlingens tidligere opfordring til alle stater om at respektere Afrika som et atomfrit område,
2. godkender beslutningen truffet af Organisationen for Afrikansk Enhed (OAU) i juli 1964, ifølge hvilken de afrikanske stater erklærede sig rede til i en traktat, afsluttet under FNs auspici, at forpligte sig til ikke at fremstille eller erhverve atomvåben,
3. anmoder alle stater om at respektere denne erklæring,
4. anmoder alle stater om at afstå fra at anvende eller true med at anvende atomvåben på det afrikanske kontinent,
5. anmoder alle stater om at afstå fra at afprøve, fremstille, bruge eller anbringe atomvåben i Afrika, fra at erhverve sådanne våben eller fra at foretage sig noget, der ville tvinge afrikanske stater til lignende handling,
6. anmoder indstændigt atommagterne og de stater, der har mulighed for at fremstille atomvåben, om ikke under nogen form, hverken direkte eller indirekte, at overlade nogen stat national kontrol med kernevåben og videnskabelige data eller yde teknisk bistand, som kan anvendes af sådanne stater til fremstilling eller brug af kernevåben i Afrika,
7. udtrykker håbet om, at de afrikanske stater vil indlede undersøgelser med henblik på afatomiseringen af Afrika og gennem Organisationen for Afrikansk Enhed vil tage de i denne forbindelse fornødne skridt med bistand af FN.

I deklarationens præambel henvises der bl. a. til resolutionen om ikke-spredning og til etableringen af atomfrie områder som et skridt i retning af et generelt forbud mod anvendelsen af atomvåben.

Deklarationen fik i udvalget tilslutning fra 105 lande; ingen stemte imod, men Frankrig, Portugal og Sydafrika afstod. 9 lande var fraværende, derunder Albanien, Cambodia og Mauritanien. Algeriet stemte for, men var ikke medforslagsstiller og tog ikke ordet under debatten.

Fra amerikansk side tog man bl. a. det forbehold, at et forbud mod anvendelse af atomvåben kun kunne accepteres som resultat af almindelig og fuldstændig nedrustning under effektiv international kontrol, og man erklærede med hensyn til operative § 4, at USA af principielle grunde tog afstand fra generelle opfordringer om ikke-brug af atomvåben, som ikke var led i en almindelig nedrustningsaftale.

Portugal og Sydafrika var enige i deklarationens målsætning, men kunne ikke acceptere den rolle, der var tillagt OAU, som de to lande ikke er medlemmer af.

Deklarationsudkastet (res. 2033) blev den 3. december tiltrådt af *plenarforsamlingen* med 105 stemmer for, ingen imod, medens Frankrig og Portugal afholdt sig fra at stemme. 10 lande var fraværende, herunder Albanien, Cambodia og Sydafrika.

1. udvalgs beretning: A/6127.

Nødvendigheden af standsning af nucleare og thermo-nucleare forsøg.

Spørgsmålet om standsning af underjordiske atomprøvesprængninger og udvidelse af Moskva-aftalen af 1963 til også at omfatte sådanne sprængninger blev drøftet på 6 møder i I. udvalg i tiden 23.-26. november 1965 på grundlag af rapporten fra 18-magtsudvalget i Genève, herunder især et af Sverige udarbejdet memorandum om internationalt samarbejde til opdagelse af underjordiske atomsprængninger, et britisk notat om de tekniske muligheder for at skelne imellem jordskælv og underjordiske eksplosioner samt et fællesmemorandum fra Genève-udvalgets 8 uforpligtede lande om en omfattende prøvestop-aftale.